

m.

ely
ka.
ör-
ön-
ge-
y a
abb
itt
zni,
ona-
yil-
e el
gy-
t ne
ásik
asói
ácsi
ban,
ség.
izle-
yen-
nem

KIS LAP

BÁNKÓDÁS. (Lásd a 127. lapon.)

Vi-
mzet
ada-
st.

épület.
sulat.

XXVII. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon. 1884. augusztus 24-én.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —
(Folytatása.)

EVIKE eleinte álmélkodva nézett rá, nem értette. De aztán kitalált mindent és a nemes harag, büszkeség föltámadt benne.

— Nem loptam, ez az én pénzem!

— Ne hazudj megint, most már rajta kaptalak! Valld meg, hogy szerezted, a fiókból loptad-e vagy a boltból eladtál titkon valamit?

Kövesné még nem értette a dolgot s kérdé Lujzától:

— Hol találtad ezt a pénzt?

— A fiókjában volt eldugva.

— Nem volt eldugva, szólt Évike. Eltettem, de nincs okom, hogy eldugjam. Mikor néha a vevők után viszek csomagot, adnak egy pár krajczárt s én összegyűjtöttem. Ez az én pénzem, becsületes uton kaptam.

— Ez nem igaz, te gonosz hazug! kiáltá Lujza.

Pedig érezte, tudta, hogy igaz. De csak annál dühösebb lett, hogy ez az egészen egyszerű dolog nem jutott eszébe. Ha megvallaná, hogy tévedett, ok nélkül bántotta Évikét, akkor bocsánatot kellene kérnie tőle. Ezt pedig nem teszi soha, inkább csak azért is ráfogja, hogy lopott pénz. De most már Évike is eljutott türelme végére; a hála, melyet megmentői iránt érzett, arra már nem kötelezhette, hogy tolvajnak vallja magát. Bátran és szinte hevesen mondá tehát:

— De igen is, igaz, a mit mondtam és az hazugság, a mit te beszélsz.

Lujza fölemelte a kezét, hogy Évikét üsse, de anyja megfogta.

— Ejnye no, szólt Kövesné boszusan, nem kell mindjárt annyira heveskedni, először hozzuk tisztába, hogy is volt az a dolog.

De Lujza nem akarta engedni, hogy ő valamiképp vesztés legyen; megvetőleg nézett Évikére és így szólt:

— Ugyan mit kellene itt még tisztába hozni? Hiszen nagyon világos az egész. Ezt a hitvány kis koldusgyermeket fölszedtük az utcáról, gondját viseltük, jól tartottuk és most hálából meglopja jötevőit, tolvaj lett belőle.

Évike halálsápadt lett. Hol Lujzára, hol a boltosnéra nézett, mintha nem is tudná elhinni, hogy az egyik mondhat, a másik eltűrhet ilyet. De Lujza kielégített boszuérzettel, gunyosan nézett a kicsikére, a boltosné pedig, ha titkon talán nem találta is jónak, a mit Lujza tett, azt hitte, hogy Évike ellen mindig igazat kell adni Lujzának. Évike tehát hiába várta, hogy a csuf vádat visszavonják. Eleinte szinte elcsodálkozva kiáltott fel:

— Én tolvaj vagyok? Azt mondd, hogy én tolvaj vagyok?

— Igenis azt mondom, mert az vagy.

Évike arcát most már elfutotta a pirosság. Harag támadt fel benne. Nem sütötte le szemeit, nem is takarta el arcát, mert ártatlannak tudta magát, nem volt mit szégyelnie. Egyszerre aztán fölugrott és így szólt:

— A mit velem tettél, Lujza, az gonoszság, nagy gonoszság. Isten meg fog ezért büntetni.

És mielőtt Kövesné és Lujza tudták volna, mit akar Évike, a kis leány az

ajtónál
pedig el

a bolt
kószalni

Ut
tartotta

nagyon.
Majd el

hozzá, I
nem, ho
nek bajt

hibás, ha
gosan el

Szi

hogy a
való besz
bizony n
tetve, va
azt akar
gája leg
hozta be

joga van
tetszik;
telik mu
dent eltü
nek is.

M

ket, mig
mert má
dig nem
ujra erő
sivitva to
ki az utc
Már rég
járt, a l

ajtónál termett, a következő pillanatban pedig eltűnt.

— Hova mégy, Évike? kiáltott utána a boltosné. Talán bizony kint akarsz kószálni ebben a nagy esőben?

Utána akart menni, de Lujza visszatartotta.

— Soh'se törődjünk vele olyan nagyon. Majd ha jól megázott, visszatér. Majd elmulik a duzzogása.

— Már nagyon is kegyetlen voltál hozzá, Lujza. Bizony szinte azt kell hinnem, hogy kedved telik benne, ha valakinek bajt okozhatsz.

— No persze! Nem én vagyok a hibás, hanem ő, a kis makranczos. Tulságosan el van kényeztetve.

Szive mélyén Lujza nagyon jól érezte, hogy a mit most mond, az nagyon hiábavaló beszéd, egy szó sem igaz belőle. Évike bizony nem volt egy csöppet sem elkényeztetve, valóságos hamupipőke volt és Lujza azt akarta, hogy az ő engedelmes rabszolgája legyen. Ugy képzelte, hogy mert ő hozta be egykor ide a házba, tehát neki joga van úgy bánni Évikével, a mint neki tetszik; kinozhatja, bánthatja, ha ebben telik mulatsága, Évike pedig köteles mindent eltűrni, sőt örülnie kell még a verésnek is.

Most is mérgeződve gondolt efféleképpen, míg anyja nyugtalankodni kezdett, mert már jó idő elmúlt és Évike még mindig nem tért vissza. Kint a zápor most újra erősebben kezdett zuhogni, a szél sivitva tombolt s a boltosné aggódva nézett ki az utcára. Nem látott senkit, semmit. Már rég beesteledett, az utcán csak az járt, a ki nagyon kénytelen volt vele.

Kövesné egész erejéből kiáltozta Évike nevét, hívta haza, de hangját elfojtotta a szélvész és a zápor zuhogása. A szomszéd toronyban kilenczet ütött az óra.

— Benézek a szomszédba, Kata nénihez, bizonyosan oda futott az a gyermek, szólt Kövesné nyugtalanul.

— Majd visszajön, szólt Lujza.

De a boltosné mégis csak elment. Nehány percz mulva visszatért.

— Kata néni nincs otthon, azt mondják, nem is jön haza éjszakára, mert nagyon messze a város tulsó végén dolgozik. Évikét látták a házban, de már vagy másfél órája... elment, senki sem tudja hová, neki indult a világnak... Ennek te vagy az oka, Lujza... te szivtelen és gonosz vagy... a kicsike azt mondta, hogy Isten meg fog büntetni!

Lujza megrezzent. Most már ő is aggódni kezdett kissé, hogy talán nem egészen jól cselekedett és Évike bucsuszava ijesztőleg hangzott a fülében. Zavartan, nyugtalankodva hebegé:

— Hiszen én nem azt akartam... nem kívántam elüzni... talán még visszatér...

Ott várták a boltban, melynek nyitva hagyták az ajtaját, bár késő éjszaka volt már. Egyik óra mult a másik után, a fáradság elnyomta őket s széken ülve el-elszenderültek, minduntalan fölriadozva. Végre már virradni kezdett, — de Évike nem tért vissza.

És hiába várták másnap is, nem tért többé vissza.

Hová lett Évike?

Mikor azt a csuf vádat hallotta, mikor látta, hogy most már olyan gonosz-

nak tartják, a ki tolvajsággal hálálja meg a jótetteket, a szegény kis leány szive eltelt keserőséggel és nem birt megmaradni azon a helyen, hol ily kegyetlenül bántak vele. Elfutott és egyenesen Kata nénihez ment. Ez volt az ő egyedüli védője, bizonyosan most is meg fogja vigasztalni. Kata néni a szomszéd házban lakott, magasan, a negyedik emelet egy szűk szobácskájában. Évike izgatottan rohant föl a lépcsőn, ugy. hogy szinte elfogyott a lélekzete, mikor följutott a magasba.

Kopogott a Kata néni ajtaján, de nem kapott választ, az ajtó csukva volt.

— Talán már lefeküdt... pedig még nincs későn... Kata néni nem szokott ily korán lefeküdni... ilyenkor még dolgozik.

Ujra kopogott, most már erősebben, aztán ismét ujra, mindig erősebben, de mind hiába. Szólitotta is Kata nénit, de a szobából senki sem felelt. A lépcsőkön valaki jött s Évike megörült, hogy most jön haza Kata néni. De nem az volt, hanem egy szomszéd lakó.

— Mit keressz itt, kis leány? kérdé.

— Kata nénival szeretnék beszélni.

— Akkor hiába jöttél, mert nincs otthon. Mondta is, hogy ma éjszakára nem jön haza, mert nagyon messze, a város tulsó szélén kapott sürgős munkát egy családnál. Holnap vagy holnapután jőjj hozzá.

A szomszéd elment, Évike pedig teljesen kétségbeesve állt ott. Már most mit tegyen? Visszatérjen Kövesnéhez, Lujzához? Nem, soha, oda többé soha sem tér vissza. Hisz ott tolvajnak tartják,

Lujza veri, pofozza minden ok nélkül, ezt pedig nem akarja többé elszenvedni, inkább világgá bujdosik.

Itt az idegen házban azonban nem maradhat... hátha a boltosné keresni fogja? E gondolatra hirtelen megfordult és lefutott a lépcsőn, ki a szabadba. Még mindig szakadt a zápor, de a boldogtalan kis leány ezzel nem törődött, csak ment, maga sem tudta hová.

Ott volt közel a sétatér, melyet jól ismert... itt találkozott először Lujzával, itt az egyik padon halt meg mamája... a mint a rácskerítés mellett elhaladt, ráismert a padra is. Nem emlékezett volna rá, mert hiszen nagyon piczike volt akkor, mikor az a szomorú esemény történt; de azóta sokszor járt ott Lujzával, mikor Lujza még kisebb volt s szeszélyes, makacs, kötekedő, de még nem olyan gonosz, a minő később lett. Az első esztendőben sokszor játszottak ott Évikével és a szomszédból való többi gyermekkel és Lujza minduntalan elvezette játszótársait ama padhoz, aztán büszkén és önelégülten beszélte el, hogy a kicsike Évike milyen elhagyott állapotban maradt akkor, mikor mamája e padon hirtelen meghalt; de ő, Lujza, megsajnálta, magához vette és kis mamája lett. Lujza ezt mindig Évike előtt beszélte, ki százszor is hallotta szomorú sorsa elbeszélését. És mert hallotta, az ő emlékezetében is hiven megmaradt az egész, szinte látni vélte mindig az ő édes jó mamáját, a mint ott ül a padon.

Most is, a szakadó esőben, megállt ott a rácsnál és nézte azt a padot, mely éppen úgy állt ott, mint évekkel ezelőtt. És

Évike is
mint rég
mi törté
is jól é
gásban
szólitá v

—
esőben!

nénivel v
baj vagy
egyenesen
S É
volt, hit
nemcsak
ezt.

— C
Messze v

Évike is ép oly elhagyatottan állt ott, mint régente, csak hogy hajdan nem tudta, mi történik vele, most pedig már nagyon is jól érezte árvaságát és keserves zokogásban tört ki. Egyszerre azonban megszólította valaki:

— Hát te kis leány, mit állsz itt az esőben!

Egy rendőr volt, ki nagy köpenybe burkolva haladt arra.

— Menj haza, nem való gyermeknek ilyen későn kint kószálni, kivált ilyen rossz időben.

Évike ijedten indult meg. De hová menjen? Egyszerre megvillant a fejében valami. Várfalviné, a kinél egyszer Kata

OZSONNA. (Lásd a 119. lapon.)

nénivel volt, azt mondta, hogy ha valami baj vagy szomorúság érné, csak menjen egyenesen hozzá.

S Évike, ki mindig igaz és őszinte volt, hitte, hogy a jó öreg asszonyság nemcsak afféle üres biztatásnak mondta ezt.

— Oda megyek, talán oda találok. Messze van, de máshova nem mehetek.

És a szakadó esőben, késő éjnek idején megindult a nagyvárosnak.

Néptelen, csöndes volt minden utca, a ki nem volt nagyon kénytelen vele, nem ment ki a szobából, aludt is már az emberek nagy része. Az öreg Várfalviné is már nyugalomra készült térni, épen letette a könyvet, melyből olvasgatott s kitekintett az ablakon.

— Borzasztó idő van odakint, szólt magában. Ugyancsak keserves azoknak, a kik ilyenkor kint szorulnak. Hogy sivit a szél, hogy zuhog a zápor!

E pillanatban akaratlanul összerázódott. Mintha a kertajtó csöngettyüje szólt volna, halkán, szinte félénken . . .

— Bizonyosan a szél, szólt magában. Ki jöhetne hozzám ilyen időben és ilyen késő este?

Órájára nézett, mely tizenegyet mutatott. A szél egy pillanatra lecsöndesült s most újra hallatszott a csöngettyü hangja, még pedig erősebben, mint első ízben. Most már nem lehetett kétséges, hogy csakugyan csönget valaki, be akar jönni. Épen ekkor benyitott az öreg szakácsné is, még pedig kissé ijedten.

— Nagyságos asszonyom, valaki csönget . . . kinyissam a kaput?

— Természetesen.

— De kérem alássan . . . hátha baj lesz? . . . Mi csak ketten vagyunk itt, két öreg nő . . . ha valami gonosz rabló talál bejönni.

— Legyen esze, Dorka, felelt Várfalviné mosolyogva. Csak nem hiszi, hogy a rabló először csönget és figyelmezteti a ház lakosait, hogy rájok akar törni?

— De hát akkor ki lehet az?

— Nem tudom. Majd meglátjuk.

Az öreg Dorka azonban mégis félt s urnője ezt látva, magára öltött egy nagykendőt, lámpást gyújtott és előre ment. Most már Dorka asszony is nekibátorodott. Kiertek a rácsos kapuhoz és Várfalviné hangosan kiáltá:

— Ki van itt, ki akar bejönni?

— Én vagyok, Évike . . . azt mondta

egyszer . . . hogy ha nagy bajom van, csak jőjtek ide . . .

E szavak alig érthető, bágyadt, siró hangon voltak mondva. Várfalviné és öreg cselédje meglepetve néztek egymásra.

— Hogyan? Az a kis leány, a ki egyszer Kata névvel járt itt? kérde Várfalviné.

— Igen, én vagyok az . . .

Ez már a földről hallatszott, kétségbeesett zokogás kíséretében.

Várfalviné gyorsan kinyitotta a kaput és előre tartotta a lámpást.

Csakugyan Évike volt ott, elterülve a földön, teljesen átázva, besározva, úgy hogy arczára is alig lehetett ráismerni. Nem valami kedves volt ilyen állapotban és az öreg Dorka gyanakodva kérde:

— Hogy kerültél ide ilyen késő éjszaka? Honnan jöttél?

— Onnan . . . hazulról . . . a hol eddig otthon voltam . . . tolvajnak mondtak . . . pedig az nem igaz!

— No, hát állj föl, jőjj be.

Évike megpróbálta, a kapu rácsába kapaszkodott, de visszabukott a sárba és sóhajtvá mondá:

— Nem tudok . . . nem bírok fölállni.

Várfalviné hirtelen oda adta a lámpást Dorkának, lehajolt és ölbe kapta a kis leányt, nem törődve azzal, hogy egészen besározza magát.

— De nagyságos asszonyom, kiáltá az öreg cseléd ijedten, csupa sár lesz . . . majd viszem én.

— Már beviszem magam is . . . csukja be a kaput és jőjön a lámpással.

Pár percz múlva bent voltak a szobában. Várfalviné székre ültette Évikét.

—
vagy teá
a szegén

Do
viné ped
sett elő

ruháit,
a saját
engedett
akkor té
meleg te
ta szem

—
szólt Vá

Év
mint Vá

—
már ne
nyatlott

—
leg italb

rülve, ez
Év

asztán is

—
tam; su

Eg
Az

volt egé

—
asszony

lagon v
tetjük.

—
szegény

—
tölődött
ilyen ki
goss

— Főzzön gyorsan egy kis levest, vagy teát... valami meleg ital kell ennek a szegény gyermeknek.

Dorka sietett a konyhába, Várfalviné pedig ezalatt tiszta fehér ruhát keregett elő, leszedte a kis leányról lucskos ruháit, szárazba öltöztette és lefektette a saját ágyába. Évike félig eszméletlenül engedett magával mindent tenni s csak akkor tért magához, mikor néhány kanál meleg teát töltöttek a szájába. Fölnyitotta szemeit és ijedten nézett körül.

— Ne félj semmitől, jó helyen vagy, szólt Várfalviné.

Évike arczáról eltűnt a félelem, a mint Várfalvinéra ráismert.

— Oh, igen... emlékszem... most már nem félek, mondá és feje visszahanyatlott a párnára.

— Igyál még egy kicsit ebből a meleg italból... át vagy hülve, ki vagy merülve, ez használni fog.

Évike még néhány kortyot nyelt le, aztán ismét visszahanyatlott.

— Álmos vagyok, nagyon elfáradtam; suttogá.

Egy-két perc múlva elaludt.

Az öreg Dorkának azonban ez nem volt egészen kedvére.

— No, de már most a nagyságos asszony hol fog aludni? Majd itt a pamlagon vetek ágyat a kicsikének, oda fektetjük.

— Ne bántsá, Dorka, hadd aludjék szegényke. Én majd alszom a pamlagon is.

— Persze, még csak az kellene, zsörtölődött a hú öreg cseléd. Betoppan egy ilyen kis jöttment és kiszorítsa a nagyságos asszonyt az ágyából...

— Már pedig az ugy lesz.

És hiába elégedetlenkedett Dorka asszony, csakugyan ugy lett, Várfalviné a pamlagra feküdt. Sokáig egyébiránt ott sem volt nyugodalma, mert hajnal felé Évike hirtelen fölbredt és nagy kiáltozást kezdett. Szemei nyitva voltak, de mereven nézett a levegőbe, kezeit összekulcsolta és zokogva kért bocsánatot Kövesnétől, Lujzától, az őről, ki éjjel megszólitotta, beszélt krajezárokról, Kata néni-ről, a padról, melyen édes anyja meghalt, mindent összevissza.

— Szegény gyermek, szólt Várfalviné, nem hiába féltem... forrolázba esett... gyorsan orvost kell hivatnom...

(Folytatása következik.)

O Z S O N N A.

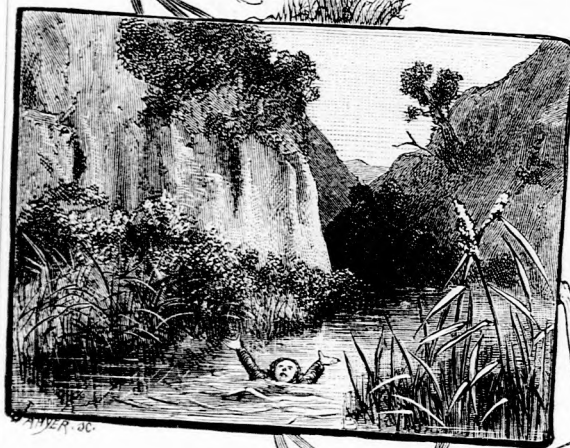
(Képpel a 117. lapon.)

*I*DE, ide, nyulacskáim,
Tőlünk mit se féljeteK,
Mi nem bántunk, dehogy bántunk!
Söt im hozunk ennetek.
Már mi ketten ozsonáztunk
S most ti rátok gondolunk,
Jó füvecskét, fris salátát
Tele marékkal hozunk.
Ide bátran, osztom bőven,
Van a kertben több is még,
Vacsorára, ne féljeteK,
Frisset hozunk majd ismét.
És az kapja a legjobbat,
Legkövérebb levelet,
A ki eszik a kezemből,
Ily hős a nyul is lehet.

PAJKOS BERCZI ÉS KUTYÁJA.

— Tanulságos igaz történetke. —

(Két képpel.)

Az kétségtelen, hogy Kormos a legszebb és legderekabb kutya volt az egész környéken. Nem is türte volna el Berczi, hogy valaki mást mondjon. Mert Berczi és Kormos elválhatatlan jó pajtások és játszótársak voltak, csakhogy, sajnálattal kell megvallanom, kettejük közül Kormos volt a derekabbik, már tudni illik annyiban, hogy Kormos mindig azt tette, a mit parancsoltak neki, Berczi pedig éppen nem mindig tette azt.

Kormos engedelmes, nyájas eb volt, csak egy szó vagy akár csak intés kellett, már megtette. a mit kívántak tőle; de Berczi urfi nem tette ám, vagy ha nagysokára, sok intésre és nógatásra megtette is, nem végezte olyan jókedvűen, mint Kormos.

Egymással azonban nagyon meg voltak ők ketten elégedve. Kormos mindenfelé követte kis gazdáját, engedelmeskedett szeszélyének, játszott vele és ha néha talán helytelen dolgot vittek végbe, Kormos bizonyosan úgy okoskodott, hogy Bercziének már elég eszének kell lennie, nem illik, hogy ő hű kutya létére ellenszegüljön. Elég, ha megvédelmezi, mikor vigyázatlanul a juhász-

kutyák
ilyenke
séggel

T
az erd
nem v
mi tag
nálta,
nyári
apró g
vizbe s

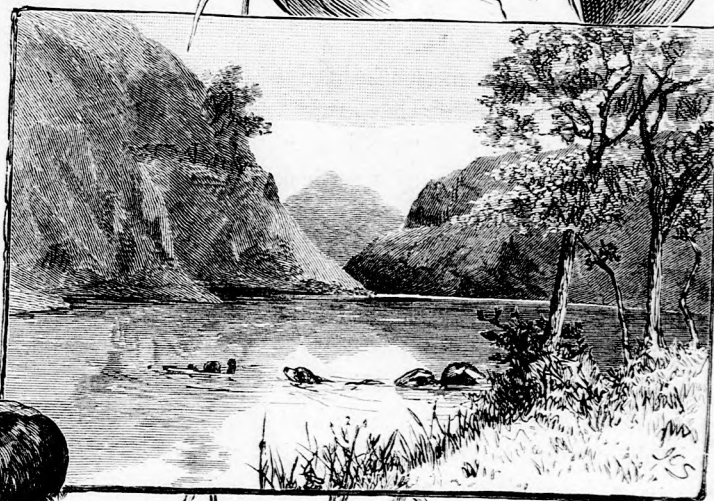
K
mett. J
lemes
másutá
darabo
lábaiho
ezt a n
vésbe n
nem ese
tehát m
senek,
szabad
közeléb
ni. Ber
va, pít
gadta
mat, m
ha sajn
szépen
dott.

kutyák közelében kószál vagy a vad bika utjába kerül; ilyenkor a bátor Kormos elszántan száll szembe az ellenséggel és addig tartóztatja, míg Berczi biztos helyre menekül.

Tavasztól ősziig nem is fáradtak bele Berczi és Kormos az erdőn, mezőn való kalandozásba. Csak a folyó tájékára nem volt szabad menniök, Berczi nagy szomorúságára, sőt mi tagadás benne, ezt még a derék és okos Kormos is sajnálta, mert nagyon szerette a mulatságot, melyet ott meleg nyári napokon folytattak. Berczi apró galyakat, fadarabokat dobott a vízbe s azt kiáltá:

— Utána Kormos, hozd ki!

Kormos azonnal a vízben tement. Jól tudott uszni, szerette a kellemes fürdőt és akár tízszer egymásután is előhozta a bedobott fadarabot, hűségesen letéve azt Berczi lábaihoz. De a mama megtiltotta ezt a mulatságot, mert egyszer kevésbe mult, hogy Berczi maga is le nem esett a meredek partról. Hogy tehát még csak kísértésbe se jöhessenek, nem volt szabad a folyónak közelébe sem menni. Berczi duzzogva, pityeregve fogadta ezt a tilalmat, míg Kormos, ha sajnálta is, de szépen belenyugodott.

Egy napon a szülők látogatóba rándultak a szomszéd faluba s Berczi testvérénje, Irénke maradt otthon, hogy gondot viseljen a házra és különösen Berczire, a mi a legnehezebb volt. Kivált ezuttal Berczi urfi még rossz kedvü is volt, mert nem mehetett el a mamáékkal, pedig annyira szeretett volna; a szomszéd faluban van egy kedves pajtása, Lajoska, olyan jól mulatott volna vele.

— Legyen eszed, inté Irénke. Tudod, hogy Lajoska csak most kelt föl a himlő-betegségből, nem mehetsz hozzá, mert elkapnád a bajt.

— Oh persze! A ki nem fél, nem kapja el.

— Az ám, úgy beszélt a kis Lajos is, mikor mamája tilalma ellenére elment ahhoz a beteg pajtásához, a kitől elkapta.

— Az más! Lajoska kisebb mint én.

— De mennyivel! Hat héttel fiatalabb. Te bizony már roppant nagy és okos vagy!

— Majd leszek, ha megnövök, nagyobb leszek mint te.

— Az meglehet, de most még kisebb vagy s a mama rám bizott, tehát azt kell tenned, a mit én mondok. Játszatok Kormossal szépen az udvaron vagy a kertben.

— Persze! Ott játszom, a hol nekem tetszik. Jőjj Kormos!

Kormos kész volt az indulásra, kint is voltak mihamar az udvaron. De Irénke pár percz mulva, a mint kitekintett az ablakon, már nem látta őket. Mint gondos jó testvér, rögtön utána nézett a kertben is, de ott sem látta, hanem már jó messzire a hegyoldalon, melyen tul a folyó volt.

— Berczi, Kormos, jösztek mindjárt vissza! kiáltott utánok.

Kormos azonnal megállt, aztán visszafordult, de Berczi csak azért is tovább ment. Irénke jól tudott futni, mihamar utólérte és nyakon csipte.

— Ejnye te kis gonosz, hát egyenesen oda indultál, a hová nem szabad? Tudod, mamácska megtiltotta, hogy a folyóhoz menj.

— Mamácska most nincs itthon.

— Itt vagyok én helyette és én is megtiltom. No, Berczikém, légy szófogadó, mert lásd, ha a mama megjön, nem csak te kapnál büntetést, hanem én is szégyenben maradnék, hogy nem tudtam rád vigyázni.

— Jól van no, hát itt fogok lapdázni a mezőn.

— Azt teheted. Aztán ozsonnára jőjj haza idején.

A két testvér elvált, nem gyanitva, milyen állapotban fognak újra találkozni.

Berczi egy ideig pillangókat kergetett, a miben Kormos vigan segítette és ha Kormos nem fogott lepkét, bizony nem fogott Berczi sem. Bele is untak mihamar s lapdázni kezdtek. Berczi dobta a lapdát, Kormos utána szaladt és elhozta. Kormos alkalmasint észre sem vette, hogy ezalatt mindig följebb és följebb jutottak a domboldalon; de Berczi nagyon jól tudta, mert ő már elfelejtette, a mit Irénkének ígért. Az az nem felejtette el, hanem így szólt magában:

— Szeretném tudni, mért ne mehetnék oda föl? Olyan szép a magasból lenézni a vízre.

Föl is ment a hegy tetejére és a me-

redék
büszke
bátor
valam
letelep
után j

E
nyugto

—
a vizb

ledobo

D
nak. E

oktalan
köteles

Berczi

—
a lapd

L
hatná-

a pillan
ségbees

M
Meglep

kiáltás:
nem jó

teni ke
a maga

futott
part ne

és nagy
kit a vi

czí nem
sok viz

sem ér
gadta

hol a fi
E
hű Ko

redék szikla legeslegszéjére heveredett le, büszkélkedvén bensőleg, hogy ő milyen bátor gyerek, nem fél ott, a hol a mama valami nagy veszedelmet lát. Kormos is letelepedett melléje, a sok szaladgálás után jól esett pihennie.

Berczi azonban nem tudott sokáig nyugton maradni.

— Innen a magasból volna szép dolog a vízbe leugrani, Kormos pajtás. Nézd, ledobom a lapdát, utána, hozd ki!

De már annál több esze volt Kormosnak. Engedelmes, hű kutya volt, de ilyen oktalan parancsot követni nem tartotta kötelességének. Meg sem mozdult tehát. Berczi boszusan kiáltott fel:

— Ejnye semmirevaló, most odavész a lapdám!

Lehajolt a meredek fölé, hogy láthatná-e, merre uszik a lapda, — de ebben a pillanatban elveszté az egyensúlyt és kétségbeesett kiáltással lezuhant a folyóba.

Most már Kormos is megmozdult. Meglepetve nézett kis gazdája után s ijedt kiáltásából bizonyosan megértette, hogy nem jó kedvében ugrott le, baj van, segíteni kell. Az okos eb azonban nem ugrott a magasból le, hanem gyorsan mint a szél futott le a hegyről, olyan helyre, hol a part nem volt meredek; itt sietett a vízbe és nagy erőfeszítéssel uszott Berczi felé, kit a víz már messzire sodort. Uszni Berczi nem tudott s már többször alámerült, sok vizet nyelt, elvesztette eszméletét, azt sem érezte többé, mikor Kormos megragadta fogaival és kivonszolta a partra, hol a fűre fektette.

Eszméletlenül feküdt ott Berczi, a hű Kormos pedig nyugtalanul szaglálta

körül, nyalogatta, de ez nem használt. Hangos, fájdalmas vonításba tört ki tehát, mintha segítséget akarna hívni. És csakugyan hívott is. Mert Irénke, aggódva Berczi hosszas kimaradásán, keresésére indult és Kormos hangja után rátalált. Képzeltetni a jó testvér ijedelmét! Mikor Berczit eszméletlenül, nedves ruhákkal látta, mellette pedig Kormost is vizesen, könnyen kitalálhatta, mi történt; fölkapta a fiút és ölben vitte haza, aztán az öreg szakácsnéval addig élesztgették, míg Berczi végre fölnyitotta szemeit. Eleinte nem is tudta, hol van, mi történt vele, csak lassan-lassan jutott eszébe minden s bágyadtan kérdé:

— Ki húzott ki a vízből?

— A jó Kormos, a hű, derék állat! felelé Irénke.

Kormos ott feküdt az ágy mellett s a mint kis gazdája és játszótársa hangját újra hallotta, vigan ugrott föl hozzá és nagy volt mindkettejüknek örömük. De már az nem volt olyan kellemes, mikor Berczinek meg kellett vallani, mikép került abba a nagy veszedelembe; hiába kerülgette, csürte, csavarta volna, meg kellett vallania, hogy oktalansága és engedetlensége vitte bajba. De szentül meg is ígerte, hogy ez volt utolsó ilyen csinye.

Mostanig meg is tartotta szavát és remélem, megtartja jövőre is. Kormos pedig azóta még inkább kedvence mindenkinek. Dicsérik, jól tartják, bizony el is kényeztetnék, ha lehetne; de az okos és hű állat mindig a régi marad, engedelmes, szolgálatkész és szelid. Mahoinap talán Bercziről is azt fogjuk mondhatni:

MICZIKE KÉPESKÖNYVE.

— Kicsi történet a kicsinyeknek. —

Néha-néha bizony még sirdogált is a kis Miczike, mikor olvasni kezdett tanulni; azt mondogatta, hogy nem tanulja ő azt meg soha sem. Hanem azért persze, hogy megtanulta és mikor már jól tudott olvasni, nagy öröme telt benne,

mert kapott a mamától gyönyörű képeskönyvet, mely tele volt a legszebb mesékkel és képekkel. Nem is volt Miczikének kedvesebb mulatsága, mint a képes könyvet forgatni és újra meg újra elolvasni a szép meséket és végignézni a szép képeket. Egyszer így szólt a mamához:

— Ugy-e mamácska, minden jó gyermek kap ilyen szép könyvet?

— Nem kaphat mindegyik, kedvesem, mert a ki szegény, az nem veheti meg. Epen most voltam egy szegény családnál, segélyt vittem nekik, mert beteg a mama és beteg a kis leánya Juczika is. Az orvos pedig azt mondta, hogy Juczikának szüksége lenne egy kis szórakozásra, hogy ne gondoljon a bajára, hogy fölviduljon, akkor hamarabb meggyógyulna. Arra gondoltam, hogy te odakölszönözhetnéd neki a képeskönyvedet.

Miczike ijedten szoritotta magához kedves könyvét.

— Nem, nem adhatom, azt nem adhatom! felelé.

— Ha nem akarod, nem kényszerítlek. Csak gondold meg, milyen örömet szereznel a szegény betegnek, ki most annyit buslakodik.

Miczike jó kis leány volt s elgondolkodott azon, a mit a mama mondott. Lám,

ő egészséges, találhat sokféle más játékot is és mégis milyen öröme van a szép képeskönyvben . . . hát még a beteg Juliska mennyire örülne neki!

Nem sokára oda ment a mamához és átadta a könyvet.

— Küld el Juczikának, mamácskám . . . de ugy-e, holnap visszkapom?

— Holnap, vagy a mikor kívánod.

Másnap a mama elvitte magával Miczikét is a szegény családhoz. Epen ott találták az orvost is, a beteg Juczika pedig édesdeden aludt, karjaiban átölelve tartván a képeskönyvet.

— A kis beteg ma már jobban van, szólt az orvos, és ezt nemcsak az orvosságnak köszönhetjük, hanem ennek a képeskönyvnek is. A szegény kis beteg oly örömmel forgatta, olvasgatta, hogy szinte elfeledte a baját és szépen elaludt; erre leginkább van szüksége.

Miczike kissé meg volt akadva, mert ő már haza akarta vinni a képeskönyvét. De mikor az orvos szavait hallotta, mamájához ment és azt sugta:

— Ugy-e mamácskám, még jó lesz itt hagyni a könyvet?

A mama mosolyogva intett igent s a képeskönyv ott maradt másnap és még azután több napig, végre pedig maga Juczika hozta haza, mert teljesen felgyógyult.

— Az én képeskönyvemtől gyógyult meg, ugy-e kedves mama? szólt Miczike elégedetten. Oh, nem is lehet az beteg, a ki azokat a szép meséket elolvassa.

— Kétségkívül az is elősegítette gyógyulását és van okod, hogy elégedett légy magaddal. Emlékezzél is vissza erre mindig, tanuld meg belőle, hogy kicsiny áldozattal is hasznot tehetünk embertársainknak.

D R Á G A Á G Y.

EGYSZER volt egy kis egerke,
Hát mi nem jutott eszébe!
»Kemény az én fekvőhelyem,
Jó puhára kibélelem.«
Keres, kutat szerte széjjel
Czélját hogy s mint érhetné el,
A padláson, a kamrában
Ezerféle lim-lom tárgy van,
De ő neki egyik sem jó.
»Derekaljnak mind nem való.«
Eljut egy nagy faszekrényhez,
»Valami jó tán ebben lesz.«
Addig rágja az oldalát,
Míg nagy lyukat rágdosott át.
Bemegy s talál ágnak valót,
Még pedig egy százas bankót.
Viszi is nagy diadallal
Alszik rajta éjjel-nappal.
Nagy lett ám a gazda gondja,
Hogy a pénzt vajh' ki lopja?
Keres, kutat, fürkészt váltig,
Míg a titok kiviláglik:

*Bankó fele, elszakadva,
Kint maradt a szekrényfalba'.
Az egeret kikutatták,
Egérfogóval megfogták,
A bankó is előkerült, —
Gazda arcza hogy kiderült!
De az egér, már félholtan,
Sohajt: »Ah, de meglakoltam!
Gonosz uton értem czélhoz, —
A bűn pedig büntetést hoz!«*

F E N T É S A L A N T.

— Mese. —

SÜRÜ zöld bokrokból volt egy uri kertnek a kerítése. A bokor tuskés galyai összevissza fonódtak, úgy, hogy rajta ugyan senki sem törhetett keresztül, mert a tuskék kegyetlenül megtépdesték volna. És minden évben új meg új hajtások által sűrűsödött a bokor, a kertész pedig jól gondját viselte a szép kerítésnek.

De ha embert, kártékony állatot nem bocsátott keresztül a sövény, bent az árnyas, sűrű galyak közt szívesen adott helyet a kis madaraknak, tövében pedig nefelejts és liliom virágzottak szerényen elrejtözve. A madárkák, virágok és a bokor boldog békeességben, egymásban gyönyörködve éldegéltek együtt.

Egy szép tavaszi napon az egyik bokor vastag törzséből egymás mellett két kis rügy fakadt és ezekből két galyacska hajtott ki. A mint kidugták fejüket, egymásra ismertek, hogy testvérek és örültek egymásnak, a szélről lengetve meg-megcsókölták egymást és mindegyik dicsérte a másikat, hogy milyen szépen nő és fejlődik.

A mint a tavasz elmúlt és jött a meleg nyár, a két galyacska mindinkább

erősödött, de ekkor aztán már nagy különbség kezdett támadni közöttük. Az egyik szerényen ott maradt a bokor közepén és többi testvérei mellett oldalt nyújtózott el; a másik ellenben így szólt:

— Nagyon unalmas itt a sötét sűrűségben, megyek én ki a magasba.

És egyenesen fölfelé nőtt. Csakhamar ki is ért minden társai közül és legmagasabbra nyult a bokor fölé, hol büszkén és elégedetten nézett szét.

— Mennyivel különb itt a világ! Érzem a nap melegét, gyönyörködöm ragyogó fényében, szétnézek az egész kerten. Én vagyok a legkülönb ág az egész sövény hosszán. Csak még magasabbra nőhetnék!

Nőtt is, mert a meleg napsugár még inkább megerősítette. Nyár közepén már majd félőlnyire nyult föl a többi ágak fölé és nem is látta többé a lent, a sűrűségben maradt testvérágacsokát; pedig ez nagyon busult utána.

— Kedves testvérekém, hol vagy, hogy vagy? szólt fel hozzá. Csak a tövedet látom, de nem tudom, nem történt-e valami bajod?

— Bajom? Soh'ise féltés engemet, szólt le a büszke ág a magasból. Jobb dolgom van nekem ide fönt. Meg sem foghatom, hogy tudtok ott lent a sötét sűrűségben megélni. Ugyan mit csináltok ott unalmatokban?

— Nem unatkozunk mi itt. Egy kedves madárka épen itt rakott fészket s már négy kicsike is van a fészkekben, oly kedvesen csicseregnek, egész gyönyörűség hallgatni. Alattunk meg virágok illatoznak. Oh, jöjj ide hozzánk, olyan kedves, boldog itt az élet!

— No persze, még csak az kellene, hogy oda menjek. Különb vagyok én mindnyájatoknál. Nem kell nekem holmi együgyü madárscicseregés, hiábavaló virág, az csak nektek jó, akik magatok is együgyüek vagytok és gyávák, inkább beéritek kevéssel is, csak ne kelljen előbujnotok. Én itt látom az egész kertet, a másik oldalon a mezőt, erdőt, meglátogat a fényes napsugár és rám száll a tarka pillangó.

— Igen, de veszedelem érhet ott a magasban. Lásd, anyánk, az öreg törzs azt mondja, hogy együtt kell maradnunk itt csöndben és szerényen élnünk, akkor leszünk boldogok. Ha magasabbra nősz, soha sem foglak többé látni.

— Meghiszem azt, hogy nem. Magam is úgy akarom. Látok itt körül fákat, azok még magasabbak és én is olyan akarok lenni. Sajnálalak, ti szegény törpék, a kik nem mertek hozzám feljönni. Isten veletek, nem is beszélek veletek.

És hiába szólt azután hozzá szerény testvérkéje, a büszke ág nem felelt rá, csak egyszer kiáltotta le gögösen:

— Mondtam, hogy ne háborgasatok. Olyan magasan állok fölöttetek, hogy nem is hallom gyöngé hangotokat.

A szerény testvére busult, a másik pedig gögösen nézegetett szét.

— Amott jön a kertész, szólt egy reggel. Majd fog bámulni, ha megpillant.

A kertész csakugyan észrevette, hanem aztán így szólt:

— Nagyon egyetlenlen kezd már ez a sövény lenni, egyes ágak nagyon kihajtottak. Mindjárt rendbe hozom.

Fogta a nagy kertészollót és leszabdalta a kiálló ágakat, legelőször is a büszke legmagasabb ágat, mely levágva, haldokolva hevert a földön s felsóhajtott:

— Oh, mily kába voltam, mennyire igaza volt testvéremnek! Csöndben, szerényen boldogan élhettem volna, de oktanul nagyra vágytam s halállal lakolok elbizakodottságomért!

B Á N K Ó D Á S.

(Képpel a czimlapon.)

KÁR volt, jaj de kár volt,
Hogy úgy durczáskodtam,
Jó mulatságomat
Magam elrontottam.

Pali, Margit, Andor,
Képelem mily vigak!
Én is az lehetnék,
Engemet is hívtak.

A ligetben járnak,
Pillangót kergetnek,
Pázsitban heverve
Nagyokat nevetnek.

Én meg itt busulok
Szobaáristomban,
Nem is bánja senki,
Hogy nagy bánatom van.

Tudom, mind azt mondják:
»Ezt megérdemelted,
Durczáskodtál s kiki
Ugy arat, a mint vet.«

Igaz is, ezért hát
Megadással türöm,
S Mihelyt hazatérnek,
Meg is vallom bünöm!

Megfogadom szentül
Édes jó mamámnak,
Hogy engem duzzogni
Többé soh'sem látnak.

Az intő szép szónak
Engedek majd nyomban.
Igy aztán nem hagynak
Szobaáristomban.

TARAJOS KALANDJAI.

— Állatmese. —

Nagy gyűlés volt a baromfiudvaron. Tarajos, a büszke kakas, hívta össze mind a tyukokat és csibéket, mivelhogy Pöttyös, a tarka tyukocska panaszt tett: az ő kis kövér csibéi örökös rettegésben élnek, a gazda kedvencz kutyácskája, Ficzkó, minduntalan meg-megkergeti őket. Nagy sipitással menekülnek, a merre látnak s jó szerencse, hogy eddig még mindig el tudtak futni. Több tyukocska és csibécske is panaszkodott e miatt és Tarajostól kértek segítséget, mert ő hires vitéznek mondotta magát és biztatta őket, hogy ha bajuk van, csak jöjjenek hozzá.

Most hát együtt voltak mindnyájan és Tarajos így szólt:

— Panaszotok Ficzkó ellen nagyon igazságos, segíteni is kell rajta. Az igazat megvallva, ti magatok is okai vagytok egy kicsit, mert szörnyen gyáva népség vagytok, nem mertek azzal a garázda Ficzkóval szembeszállani. No de itt vagyok én! Hát tudjátok-e, hogy lehet segíteni a bajon? Ugy, hogy mi kergetjük meg a gonosz Ficzkót. Van jó hegyes csőrünk, úgy összezsipkedjük az ellenségünknek fülét, orrát, hogy három hétig megfekszi. Ha pedig daczolni mer, még a szemét is kikaparjuk. Ne féljetek semmit, ott leszek én. Reménylem, lesz bátorságotok?

— Lesz! Lesz bizony! feleltek mindnyájan nagy vitézül.

De épen e pillanatban Ficzkó, ki a kerítés alatt hallgatózott, előugrott és fenyegető ugatással rohant elő.

— No várjatok csak, eddig tréfáltam, játszottam, de most kikaptok, mind agyon haraplak!

Még oda sem ért, már az egész gyűlés hanyatthomlok menekült, ki merre látott, legelől pedig a vitéz Tarajos. De ő ezt nem akarta megvallani s mikor újra összegyűlhetnek, megint csak hetvenkedve mondá:

— No ti ugyan szépen megmutattátok, milyen bátrak vagytok.

— Oh, hiszen te is futottál, szolt Pöttyös.

— Én? Ki meri azt mondani? Én csak azért szaladtam, hogy megállítsalak és csatarendbe hozzalak titeket. De ti csak futottatok. Le is mondok arról, hogy csatára vezesselek Ficzkó ellen. Hanem azért bizzatok bennem, én megmentelek. Tudjátok-e, mit teszünk! Elvándorlunk innen. Miért is maradnánk itt? Utoljára mindnyájan a szakácsné kezébe kerülünk, leölnek, megsütnek. A többi madarak szabadon élnek kint az erdőn, mezőn, mért ne élénk mi is ott? Senki sem parancsol ott nekünk, boldogok leszünk.

— Ugy van, vándoroljunk ki! feleltek mindnyájan.

Egy öreg pulykagunár, a ki mind ezt hallotta, intette a tyukokat és csibéket:

— Ne menjetek utána, mert megbánjátok.

Tarajos megvetőleg nézett rá.

— Azt soha senki sem bánja meg, ha Tarajos vitézségében és bölcsességében bizik, mondá gőgösen.

És utra keltek.

Hanem estére, mikor már épen nyugalomra kellett térni, visszatért a kívándorló csapat. Csakhogy nem voltak anynyian, mint a hányan mentek és nagyon

busan is tértek meg: vércse, róka elpusztított vagy öt csibét, gyukot és velők a hetvenkedő kakast is.

— Lássátok, szolt az öreg pulyka, mindig rosszul jár, a ki hisz a dicsekvőnek.

BETÜREJTVÉNY.

L jár t.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK,

A „KIS LAP“ XXVII. köt. 6-ik számában közölt betürejtvény megfejtése:

„Önérdék.“

Helyesen fejtették meg: Muskó Adrienne, Hubert Czilka, Sárka és Lipót, Sánta Etel és Irén, Horváth Kálmán, Deutsch Fridika, Schmidt Miklós, Stein Irén és Imre, Latzkó Hugó, Geduly Vilma, Detsinyi Henrik és K. (nevedet egészed ird ki. F. b.) Zsitvay Laura, Márton Pali, Borbély György, Lövy Oszkár, Országh Paula és Aladár, Bréver Mariska, Kleebérg Ödön és Zoltán, báró Amelin Elza és Guido, Liebmann Ilka, Lippe Valéria, Hertzka Irén, Ignác és Rezső, Frommer Irma és Hugó, Ernst Miklós, Jacobovics Leó, Spiegel Bella, Roth Regina, Leitner Ilona és Margit, Túry Erzsike, Vasánits Kornélia, Weizenfeld József, Bokros Ilka, Freund Manó és Artur, Gut Izza, Farkas Géza, Brankovits Vilma, Strauss Aladár és Róbert, Wottitz Angela, Bachrach Fanni, Jenvay Erzsé és Ilka, Steinberger Pali, Károlyi József és Manó, Schwartz Berta és Józsi, Ferenczi Károly és Sándor, Weisz Etelka, Juliska, Berta és Adolf (már sokszor kijelentettem, hogy sajátkezű irást kívánok. F. b.) Makoviczky Janka (az előbbi üzenet neked is szol. F. b.)

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Korbuly testvérek 3 frt. 18 kr.

Ezen összeg ki van mutatva a »Nemzet« című politikai napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.